

til med Tillid og Rolighed at lægge en Sag ubelukkende i Regjeringens Haand, saa seer jeg slet ikke, hvad vi skulle med en Folkerepresentation, og hvad Folkerepræsentanterne skulle have at gjøre; thi naar de kom sammen, saa maatte de jo i enhver Sag sige akkurat det Samme, som den ærede sidste Taler (Fjeddersen) har sagt, nemlig: da vi maae antage, at den største Sagkundskab til Forholdene er hos Regjeringen, kunne vi med Tillid og Rolighed overdrage den den hele Magtfuldkommenhed. Men jeg troer ikke, at Mange ville indrømme, at det er rigtigt; jeg troer ikke engang, at den ærede Rigsdagsmand selv i andre Forhold vil opstille et saadant Raisonnement, og jeg troer derfor heller ikke, at han ved nærmere Betragtning vil stille sig overfor denne Lov, saaledes som han har gjort. Vi maae vel overveie, hvad der i denne Lov forlanges af Rigsdagen; der forlanges, at Rigsdagen for de 3 følgende Finantsaar skal fraskrive sig al den konstitutionelle Myndighed, som den nu har overfor de vestindiske Koloniers Budget, og at den tillige skal give Regjeringen fuldkommen fri Raadighed til at gjøre Forandringer i de paa Derne bestaaende Skatter og Afgifter, som den nu kan tage Bestemmelse om; men det er dog virkelig at give Regjeringen en overordentlig Myndighed, en Myndighed, som er Rigsdagen tillagt, for at varetage Befolkningens Interesse. Jeg finder derfor, at Rigsdagen meget bør betænke sig paa at gaae ind paa et saadant Forlangende. Den Omstændighed, at en anden Forsamling er gaaet ind derpaa, kan efter min Mening ikke være nogen Grund for den danske Rigsdag til at gjøre det Samme; den anden Forsamling har saa Lidt af konstitutionel Myndighed, at man ikke fornærmer den ved at udtale, at den ikke har en saa stor Opfordring til at haandhæve denne Myndighed, som den Forsamling har, der har Myndigheden i en langt større Grad; den ubetydelige konstitutionelle Myndighed kan man snarere være tilbøielig til, naar Grunde ligge for, som synes at anbefale det, at give Afkald paa for en vis Tid, end paa den bethdeligere. Jeg vil tillade mig at opfordre de ærede Herrer, som endnu ikke have gennemlæst Forhandlingerne om dette Spørgsmaal i Rigsraadets sidste

Session, at gjøre det inden næste Behandling af denne Sag. De ville der finde stærke og vægtige Grunde anførte for ikke at fraskrive sig en saadan Myndighed, førend den kan gaae over paa en anden Repræsentation; thi det gjør unægteligt en Forskjel. Dersom den Myndighed, som det foreslaaes Rigsdagen at fraskrive sig, gik over til Repræsentationen paa Derne, saa vilde jeg sige ja; Dernes Repræsentation vilde langt bedre kunne træffe det Rigtige og Sande og udøve den konstitutionelle Myndighed ligeoverfor Regjeringen, end vi her kunne det. Derom er der jo imidlertid slet ikke Tale i det foreliggende Lovbukt; noget Saadant kan komme, men det ligger i Fremtiden. Der er, som jeg har nævnt, i Rigsraadet bleven indvendt saa Meget imod, at en Forsamling, saaledes som her er foreslaaet, fraskriver sig sin Myndighed, og i den Henseende fremsat saa stærke Grunde, at jeg haaber, de ærede Medlemmer ville gjøre sig bekjendte dermed. Fremfor Alt blev der lagt Vægt paa, at man ikke skulde give denne Magt fra sig for et længere Tidsrum end absolut fornødent, for at man kunde holde igjen, dersom man saae, at Myndigheden ikke blev brugt paa den Maade, som Folkerepresentationen anfaae for helbig og hensigtsmæssig, altsaa ikke give den til Regjeringen for et længere Tidsrum end det, der ligger mellem hver Gang Repræsentationen samledes; fandt man det da nødvendigt, saa kunde man jo atter give den for et lignende Tidsrum. At der i Rigsraadet blev foreslaaet 2 Aar, ligger deri, at det som bekjendt kun samles hvert andet Aar; for Rigsdagens Vedkommende vilde altsaa Bemyndigelsen for eet Aar ad Gangen være tilstrækkelig; man vil desuden af de nævnte Forhandlinger see, at det var en meget bethdelig Minoritet, jeg erindrer ikke nøie hvor stor, men den grændsede nær til Halvdelen af Raadets Medlemmer, som stemte for kun i yderste Nødstilfælde at give Bemyndigelsen paa 2 Aar. Det forekommer mig ogsaa, at den ærede sidste Talers øvrige Udtalelser staae i Modsetning til hans Erklæring om, at han havde fuld og ubetinget Tillid til Ministeriets Sagkundskab og gode Villie i dette Forhold og derfor med Rolighed kunde give det den forlangte Myndighed; thi det forekommer